

Tallet 3 til 2, skønt man ikke paa Forhaand ved, hvilken Betydning det har. Og saa stiller man Kjøbenhavn aldeles ekseptionelt, man svinebinder Byen, saa den ikke kan faa de fornødne Penge, og, som den ærede sidste Taler udviklede, man driver Kjøbenhavn ind paa at skulle leve sit kommunale Liv paa Laan eller paa Forbrug af Kapital. Jeg tror, at Kjøbenhavns kommunale Skatteydere have Tillid til Magistraten og til Borgerrepræsentationen, og at de føle sig overbeviste om, at disse Autoriteter ikke ville udskrive større Skatter end nødvendigt, naar Udviklingen i Kjøbenhavn ikke skal standses, og jeg tror, at naar man kaster Blikket tilbage paa den hidtidige Udvikling i Kjøbenhavn, vil man ikke have Grund til at sige, at der er vist unødvendig Flothed, saa at man behøver at frygte for, at Borgerrepræsentanterne skulle gaa hen og sætte Skatterne højere op end nødvendigt. Vi have jo en tilstrækkelig Garanti derimod ved de aarlige Borgerrepræsentantvalg. Der skal det nok komme frem, hvis de Herrer Repræsentanter gaa hen og udskrive mere, end der er nødvendigt. Det System, man vil indføre, vil altsaa betyde, at man gør det umuligt for Kjøbenhavn at komme ud af det med de Indtægter, man giver Byen. Der maa optages Laan, der maa bruges Kapital, Status forringes. Det er en elendig Finanspolitik. Og naar man vil bort fra det, maa man i den Henseende, som i alle andre Henseender, gaa til Ministeren, og saa skal Hans Ekscellence Indenrigsministeren sidde oppe i Ministeriet og være meget klogere end hele Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og Magistrat. Vil man nu endelig have en Grænse, enfin, lad os saa beholde den gamle Grænse, de tre Procent; det kan maaske være rigtigt, at der skal være en Grænse, skønt man med Hensyn til Sogne- og Kjøbstadkommunerne jo ikke holder paa nogen Grænse; naar blot Sogneraadsmedlemmerne komme sammen to Gange med 14 Dages Mellemlum, kunne de vedtage saa meget, det skal være. Men om saa Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse kom sammen hver Uge og vedtog, at de skulde bruge flere Penge, hjalp det ikke det mindste, naar Ministeren sagde, vi skulde sætte Tæring efter Næring. Vi kunne ikke bygge Hospitaler, vi kunne ikke gøre det nødvendige til Fremme af Hovedstadens Udvikling. Lad det ligge i Svine-riet, kan man sige, det kommer ikke os ved i Indenrigsministeriet, vi have det

ikke bedre paa Landet, lad det saa blive saadan i Kjøbenhavn ogsaa. Jeg vil ikke en Gang paaberaabe mig, at vi jo dog efter Grundloven og hele vort tidligere konstitutionelle Liv skulde respektere det, der hedder det kommunale Selvstyre, og i hvert Fald ikke lægge Baandene og Kontrollen paa en saa besværende Maade, som man vil gøre her. Det er jo dog beskedent, hvad der forlanges. De Herrer sige: Det er ikke Stedet ved denne Lov at gøre Forandring i det. Dertil sige vi: Saa lad være at gøre Forandring, lad det blive staaende ved de 3 pCt. foreløbig. Jeg vilde for mit Vedkommende endogsaa være fornøjet med, at man sagde: For at forhøje Skatten fra 2 til 3 pCt. eller maaske $2\frac{1}{2}$ pCt., skal man have Indenrigsministeriets Samtykke, endskønt jeg principmæssigt er imod det. Men man vil binde os fastere, det hedder: ikke ud over 2 pCt. i Kjøbenhavn, man skal blive ved at optage Laan paa Laan. Saa vidt jeg ved, er Laanenes Størrelse i Kjøbenhavn steget til den enorme Højde af 80 Mill. Kr., og inden kort Tid blive de 100 Mill. Kr., det er næsten Halvdelen af Landets Statsgæld. Der forestaar naturligvis mange Foretagender i Kjøbenhavn. Der er nævnt en Ting, som er presserende, og som vi alle i højeste Grad kunne have Sympati for, det er Hospitaler. Vi kunne ikke nøjes med de faa Hospitaler, vi have her i Kjøbenhavn, men skal man ind paa saadanne Foretagender, skal der straks optages Stadslaan; der kan ikke blive noget Overskud, man aarlig kan lægge hen for at samle den dertil nødvendige Kapital. Jeg kan ikke forstaa, hvad Interesse den høje Regering har af, om jeg saa maa sige, at svinebinde Kjøbenhavn paa den Maade. Jeg ser heller ikke, hvorfor der her i dette høje Ting skulde være nogen Interesse derfor. Garantien imod, at Indkomstskatten sættes for højt, har man naturligvis deri, at hvis det kan paavises — og vi have jo Presse nok her i Kjøbenhavn — at Borgerrepræsentanterne og Magistraten ere unødigt flotte, vil der rejse sig et Ramaskrig, som de Herrer Borgerrepræsentanter ville faa at føle. Den Garanti forekommer mig at være fuldt ud tilstrækkelig. Og man kan dertil føje, at baade Kjøbenhavns Magistrat, den ærede Finansborgmester og Borgerrepræsentationen hidtil have styret Kjøbenhavns Anliggender paa en ganske eksemplarisk Maade. Man taler undertiden om Flothed og siger: Det ny Raadhus! Ja, jeg vil snarere sige, at det er ualmin-